

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

CENA PRENUMERATY: Miesięczna z przesyłką pocztową miejsca 3 zł. 25 gr. Cena pojedynczego numeru 10 groszy. Konto czekowe w Poczcie Krajowej (Kasie Oszczędnościowej) Nr. 6126.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, ul. P. Marji 53. Tel. 245. Strz. pocz. 6.
Redaktor (na jego zastępstwo przyjmują oddzielnie a wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10-3 po poł.)
Brykopolów nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetrowy przed tekstem 50 gr. W tekście i nadesłane 40 gr. za tekstem 30 gr. Drobne ogłoszenia w wiersz napiłowy 35 gr., każdy dalszy wiersz po 15 gr. Najtańsze ogł. drobne 22. 1.50. Ogłoszenia samojęzyczne i niemieckojęzyczne 30 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych ceny o 25 proc. drożej. Ogłoszenie skłonne, fantazyjne, efitrowe i bilansowe o 50 proc. drożej.

W walce ze spekulacją walutową.

Carskie ruble „made in Holland”.

Nasze banki, zrzeszone w związku banków w Polsce, postanowiły przed paru dniami wyeliminować z zakresu swej działalności handel złotem, a więc nie podejmować się przeprowadzania transakcji kupna — sprzedaży kruszcza w sztabach i monetach. Jednocześnie postanowiono nie wykonywać takich zleceń kupna dewiz i walut obcych, które nie są wywołane potrzebami obrotu gospodarczego.

Uchwały powyższe nie mają oczywiście nic wspólnego z t. zw. ograniczeniami dewizowymi, które ustawowo wprowadzane zostały w r. ub. przez wszystkie kraje dłużnicze. Obok Francji, Anglii, Holandii, Belgii, Szwajcarii i Finlandji, a więc sześciu europejskich krajów wierzycielskich, zasobnych w kapitały, Polska jest nadal jedynym krajem dłużniczym, posiadającym wolny i nieregulowany obrót dewizowy z zagranicą. Bank polski każdej chwili, bez żadnych ograniczeń przydziela dewizy na regulację zagranicznych zobowiązań obywateli polskich. W tej dziedzinie jak to wielokrotnie stwierdzili oficjalni przedstawiciele rządu — jest zdecydowaną wolą rządu utrzymania dotychczasowej linii postępowania, co leży oczywiście w interesie całego życia gospodarczego.

W obrocie pieniężnym z zagranicą uchwały, powzięte przez naszą bankowość, nie naruszają więc w niczem praktyki dotychczasowej. Sprzedaż walut i dewiz, na podstawie zapotrzebowania gospodarczo usprawiedliwionego, będzie miała miejsce w dalszym ciągu. Każdy obywatel i każda firma, która potrzebować będzie obcych walut na spłatę długu, zakup towarów, czy też na wyjazd zagranicę — otrzyma, jak dotychczas, potrzebne dewizy bądź banknoty, kupując je wzamian za złoto polskie.

Jakie więc transakcje pieniężne ulegną ograniczeniu? Uchwała związku banków głosi, że banki mają się powstrzymać od wykonywania zleceń kupna dewiz i walut obcych, co do których istnieje podejrzenie, że są one przeznaczone dla celów spekulacyjnych lub tezauryzacyjnych, a nie dla zaspokojenia potrzeb ściśle gospodarczych. Komentując te uchwały w wywiadzie, udzielonym agencji „Iskra”, członek rady banku polskiego i nac. dyrektor powszechnego banku związkowego dr. Wacław Fajans powiedział: „...pod wpływem rozpanoszonej na całym świecie spekulacji rozwieliły się i w naszym rynku szkodliwe operacje, nie posiadające nic wspólnego z obrotem dewizowym normalnym, mającym swe źródło w realnych potrzebach życia gospodarczego. Mam tu na myśli głównie handel złotem i banknotami zagranicznymi”.

Oświadczenie powyższe wyjaśnia całą sprawę w sposób najzupełniej dostateczny. Ograniczenia w handlu złotem i walutami, wprowadzone z własnej inicjatywy przez banki, wymierzone są nie w wolny obrót dewizowy, lecz w spekulację walutową, która w ślad za krajami zagranicznymi zaczęła i w Polsce podnosić głowę, narażając zarówno szerszą publiczność, jak i państwo na znaczne straty. Jednym z przejawów tej spekulacji jest sprowadzanie z zagranicy monet złotych przez pewne osobistości i odsprzedawanie ich ludzom naiwnym po cenie wyższej, aniżeli wynosi wartość w nich złota. Spekulanci, wykorzystując zachwiane w społeczeństwie zaufanie do dolara, namawiają posiadaczy banknotów obcych do ich wymiany na złoto, bądź monety złote, oddając te monety, po kursie nadmiernie wyśrubowanym. Skupione w ten sposób banknoty wędrują zagranicę, gdzie, jak np. w Holandji, zakupuje się specjalnie fabrykowane tam dla celów spekulacyjnych carskie ruble złote, które następnie znów służą do wymiany na banknoty. Naiwni płaca spekulantowi haracz w postaci różnicy między faktyczną wartością złota, a wyśrubowaną ceną kursową sporządzonych z niego monet. W wyniku tego rodzaju transakcji traci nie tylko ludność, dająca ucha podstępom spekulantom, lecz również i całe życie gospodarcze kraju, które go niewielkie, jak u nas, środki pieniężno-kapitałowe tezauryzowane są i „zamrażane” w złocie, leżąc bezproduktywnie w kasach bankowych, bądź skrytkach prywatnych.

Decyzja naszych banków w sprawie wyeliminowania z zakresu działalności handlu złotem oraz niewykonywania zleceń kupna dewiz i walut obcych, do których istnieje podejrzenie, że mają być przeznaczone na tego rodzaju zakup złota dla celów spekulacyjnych, zmierza do przeciwdziałania powyższemu stanowi rzeczy. Podejmując tę decyzję, banki nasze dają dowód swego obywatelskiego stanowiska, działając jednocześnie w interesie szerokiego rzesz publiczności, wyzyskiwanej przez spekulantów. Zarządzenia banków nie osiągną jednak zamierzonego skutku, jeżeli samo społeczeństwo nie stanie u boku banków w tępieniu spekulacji walutowej. Trzeba stwierdzić, że nie istnieją w Polsce żadne obiektywne przesłanki, któreby usprawiedliwiały wywoływany przez spekulantów prąd w kierunku gromadzenia złota.

Złoty polski jest pieniądzem opartym na dostatecznie silnych podstawach i cała polityka gospodarcza i finansowa państwa stoi zdecydowanie na jego straży.

J. R. ski.

Pożegnanie Paderewskiego przez Nowy York. Na zdjęciu naszym widzimy mistrza I. Paderewskiego, znanego owacyjnie przez ludność polską i amerykańską w Nowym Yorku, tuż przed odjazdem do Europy.

Ożywienie polityczne w Genewie

Konferencja Herriota i Mac Donalda.

Genewa. — W Genewie zapanował wielki ruch polityczny, znanionujący zbliżanie się konferencji w Lozannie. W kuluarach Ligi, które w ostatnich czasach świeciły pustkami, przechadzają się liczni przedstawiciele prasy międzynarodowej, którzy jutro lub pojutrze przenoszą się do Lozanny. Wszędzie gwar i ożywienie.

Nastroj gorączkowy różnów i przewidywaną potęgą rozpoczęte już poufane negocjacje pomiędzy meżami stanu, którzy od wczoraj zjawili się znów nad Lemannem, aby tajemnie konferencjami i sekretnymi spotkaniami pobudzać fantazję prasy.

Największe zainteresowanie budzi oczywiście osoba premiera francuskiego Herriota, który przybył tu w dobrym humorze i wręczyl nawet maszyniście pociągu Paryż — Genewa 100 franków francuskich tytułem nagrody za doskonale prowadzenie lokomotywy. Po zainstalowaniu się w hotelu, Herriot przyjął kilku dziennikarzy francuskich, którym oświadczył, że rozmowy paryskie z Mac Donaldem doprowadziły do gruntownego wyjaśnienia stanowisk Francji i Anglii. Natomiast w pociągu, którym delegaci Francji i Anglii odbyli podróż do Genewy, na temat polityczny miano nie rozmawiać, ograniczając się do wymiany

zdań na temat menu w wagonie restauracyjnym, oraz podziwiania pięknych krajozrazów.

Herriot pracuje niezmiernie. Od na premier francuski odbył już szereg ważnych konferencji. Naprzód rozmawiał z Bizot'em, przedstawicielem Francji w komitecie mieszanym dla spraw austriackich. Następnie odbył rozmowę z delegatami Ameryki Gibsonem i Wilsonem. W rozmowie tej — towarzyszył — Herriotowi Paul Boncour. O godz. 10.30 przyjął Herriot ministra Zaleskiego, poczem udał się na konferencję z Mac Donaldem i z Simonem.

Po południu przewidywane są rozmowy Herriota z Hymansem (Belgia), Wal-

ko (Węgry), oraz ambasadorem Nadolnym (Niemcy), który zamierza zaznaczyć Herriota z niemieckim punktem widzenia na problemy rozbrojenia jakościowego.

Pracują również niezmiernie przedstawiciele Anglii: Mac Donald i Simon, którzy poza rozmową z Herriotem odbyli konferencję z ministrem Grandim, poczem udali się na śniadanie z przedstawicielem St. Zjedn. Gibsonem.

Po południu zbiera się przyjdium konferencji rozbrojeniowej, aby zastanowić się nad mizernym wynikiem technicznych komisji rozbrojeniowych.

52 rewizje u aktorów, literatów i muzyków we Lwowie.

Reżyser teatru lwowskiego

Warszawa. — We wtorek w godzinach południowych nadeszły tu sensacyjne wiadomości, że we Lwowie pękła bomba w sprawie ulotki komunistycznej, jaka się ukazała w Warszawie z podpisami aktorów etc. z p. Leonem Schillerem na czele.

Oto władzę śledczą prowadzącą od dłuższego czasu obserwację nad działalnością p. Schillera, ustaliły, że wśród pracowni-

Leon Schiller aresztowany,

kiów i aktorów teatrów miejskich we Lwowie rozwinęła się silna agitacja komunistyczna, przyczem działalność ta robiła zastraszające postępy. Pożatem stwierdzono, że p. Schiller był współpracownikiem komunistycznych pism, wychodzących we Lwowie, ukraińskiego „Wikuna”, oraz polskiego „Nowa Kronika” i „Literacka Trybuna”.

Niedwuznacznie ustalono daleki kontakt p. Schillera z przedstawicielem jednego z sąsiadujących państw, rezydującego we Lwowie.

W związku z temi faktami, na polecenie prokuratora do spraw antypaństwowych dr. Mostowskiego w nocy z 13 na 14 bm. wyruszyły z gmachu komendy policji Lwów — miasto oddziały policji śledczej i mundurowej pod kierownictwem komisarza, celem przeprowadzenia masowych rewizyj u osób, podejrzanych o robotę komunistyczną.

Ogółem przeprowadzono 52 rewizyj, przeważnie wśród osób ze świata teatralnego, literackiego i muzycznego.

Pierwsze kroki skierowało policja do czołowej postaci afery, tj. do mieszkanka reżysera Schillera przy ul. Ziemiańkowskiej. Pożatem przeprowadzono rewizję u artystów teatralnych Kunciewiczówny, zamieszkałej wspólnie z reż. Schillerem u której znaleziono rewolwer, mimo, że jest czynną pacyfistką, u Dameckiego małżonków Wiercińskich, Malanowiczówny i Wojdana-Swojdzkińskiego.

Wobec kompromitujących w wysokim stopniu wyników rewizyj przytrzymaane zostały z miejsca przez policję na polecenie prokuratora Mostowskiego następujące osoby: Leon Schiller, Damecki i Wojdan-Swojdzkiński.

Ze względu na pewne wyniki dochod-

Antypolska i antyzydowska propaganda w

W. M. Gdańsku.

Narodowi socjaliści w

Gdańsku prowadzą od

dłuższego czasu olbrzymią

propagandę przy pomocy wszelkich

środków, skierowaną przeciwko żydom i

polakom. Na czele tej akcji kroczy

ich organ „Der Vorposten” wydawany w

W. M. Gdańsku przez

posta do parlamentu Rzeszy niemieckiej.

Na zdjęciu naszym widzimy nagłówek tego

dziennika z artykułem p. t. „Die Christusbilder”

(Mordercy Chrystusa), skierowaną przeciw żydom a

u spodu grubymi czcionkami napis: „Wer beim Juden oder

Polen kauff, ist ein Verräter!” (Zdrajcą jest ten kto kupuje

u żydów i polaków).

Ze świata.

(X) **Procesje pokutne w Niemczech.** Za przykładem Kolonii poszły inne miasta niemieckie i urządzają pokutne procesje mężczyzn na uproszenie odnowienia życia religijnego w świecie.

W ostatnich dniach odbyły się takie procesje w Trewirze, Bonn, Monachium. Średnia liczba uczestników tych procesji wynosiła od 2000 do 8000.

W München-Glandbach-Venn stawili się samorzutnie na taką procesję robotnicy w liczbie 1300 osób.

(X) **Czechosłowacja jako producentka samochodów.** Czechosłowacja zajmuje piątą miejscę w szeregu producentów samochodów w Europie z cyfrą 17.000 aut rocznie. Pierwsze miejsce zajmuje Anglia, która produkuje 236.000 wozów, trzecie — Niemcy (70.000 wozów), czwarte — Italia (37.000 wozów), szóste — Belgia (5000 wozów), siódme — Rosja sowiecka (4000 wozów), ósme Austria (3.000 wozów). Ogółem produkcja Europy w tej dziedzinie przemysłu dosięgła w r. 1930 cyfrę 600.000 wozów, co wynosi 1/7 produkcji światowej, która sięgała 5.100.000 wozów.

(X) **Złota cegła.** Poszukiwacz złota w Alasce (U.S.A.), któremu powiodło się odnaleźć bogatą żyłę złota, dał stopić i ułać w formie cegły znaleziony drogi cenny kruszec. Cegła ta waży 5 kilo i przedstawia wartość miliona złotych. Jest to najdroższy na świecie okaz cegły.

(X) **Przeludnienie uniwersytetów niemieckich.** W r. 1913—14 uczęszczało do wyższych zakładów naukowych w Niemczech 79.164 studentów, w r. 1923—24 było ich 99.611, a w r. 1931—32 — 138.010. Przyrost od czasu wojny jest zatem blisko dwukrotny, choć ludność państwa niemieckiego uległa zmniejszeniu.

Zaznaczyć należy, że dwie trzecie wrostu załudnienia wyższych szkół niemieckich od roku 1913 przypada na ostatnie dziesięciolecie 1923—32, t. j. na okres po inflacyjnej racjonalizacji, która zredukowała liczbę wolnych posad. Liczba wolnych posad nie przekracza cyfr 10—12 tysięcy rocznie. Poza to 50.000 b. wychowanków szkół wyższych szuka darennej zajęcia i zwiększa szereg malkontentów.

(X) **Podział ludzkości według wyznań religijnych.** Kierownik instytutu biologicznego przy uniwersytecie im. Hopkinsa (U.S.A.), prof. Raymond Pearl, ogłosił dane

statystyczne, ilustrujące podział ludzkości według wyznań. Przyjmuje on jako ogólną cyfrę ludzi mieszkających na globie ziemskim 1.800.000.000. Chrześcijaństwo tworzą 36,9 proc., którym się przeciwstawia 62,3 proc. innych wyznań, oraz 0,8 proc. żydów. Z liczby ogólnej 682,4 miliona chrześcijan należy 331,5 milion ludzi (czyli 17,9 proc.) do kościoła rzymsko-katolickiego, 206,9 miliona (11,2 proc) wyznaje protestantyzm, 144 miliony (7,8 proc) — prawosławie, reszta należy do innych wyznań niechrześcijańskich. Liczba wyznawców Buddy oblicza Pearl na 15 milionów (8,1 proc.), wyznawców nauk Konfucjusza na 350,6 miliona (19 proc), wyznawców religii hinduskich na 230 milionów (12,5 proc.), animistów na 135,6 miliona (7,3 proc.), pozostałych niechrześcijan na 75,8 miliona (4,1 proc.).

(X) **Żydowski klasztor żeński na Węgrzech.** Czasopismo wiedeńskie „Schöne Zukunft“ przynosi wiadomość, że znana także w Niemczech prymadonna węgierska, Irena Palasthy, Żydówka, powzięła niezwykły zamiar założenia żydowskiego zakonu żeńskiego.

Jako wzór do swego projektu bierze rzekomo życie klasztorne zakonów katolickich, o którym jednak posiada widocznie

nie bardzo powierzchowne wiadomości. Uważa, mianowicie, klasztor za schronisko dla rozbitków życiowych i zdaje się nie wiedzieć, że głównym celem życia klasztornego jest udoskonalenie duchowe.

Projektowany przez nią klasztor żydowski będzie miał niektóre zewnętrzne podobieństwa z katolickim klasztozem żeńskim. Będzie w nim nawet klauzura i tylko w piątek wieczorem, gdy się zaczyna nabożeństwo sabbatowe, będzie mógł rabin miejscowy wejść do tego klasztoru. Projektodawczyni zasięgnęła porady znawców talmudu i otrzymała odpowiedź, że ze stanowiska żydowskiej tradycji religijnej nie można nic temu projektowi zarzucić.

Projekt Ireny Palasthy poparli żydowscy kapitaliści, rozpoczęto więc już budowę klasztoru, obliczonego na 300 „zakonnicy“. W roku bieżącym ma być otwarty ten instytut pod oficjalną nazwą: „Klasztor sióstr żydowskich“ w miejscowości Kolacim.

Naturalnie, będzie to tylko parodia klasztoru katolickiego.

(X) **Automaty z czekoladą w pociągach.** Do ministerstwa komunikacji w Pradze czeskiej wpłynęła oferta pewnego przed-

siębiorstwa, które proponuje założenie 5 tysięcy szafek automatycznych z czekoladą w wagonach kolejowych. Pomysłowi przedsiębiorcy spodziewają się, iż konsumcja czekolady będzie tak wielka, że pozwoli utrzymać w ruchu fabrykę czekolady zatrudniającą 100 robotników.

(X) **Największa mapa księżycy.** Największą z istniejących map księżycy sporządził astronom amator, niejaki M. Wilkins, z zawodu malarz pokojowy. Wilkins pracował nad mapą 14 lat; liczy ona 14 metrów średnicy i zawiera dużo szczegółów, których nie uwzględniały dotychczasowe mapy. Wilkins w chwilach wolnych od pracy zawodowej studiował z zapalem astronomię i w wyniku swych obserwacji sporządził mapę, którą fachowcy oceniają bardzo przychylnie.

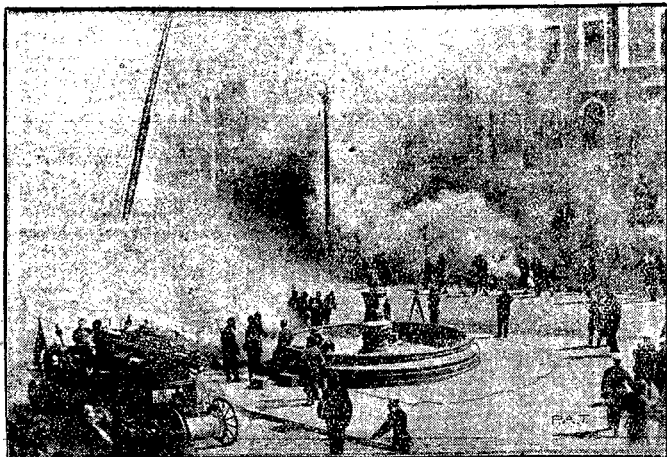
(X) **Też rekord!** Olbryzm amerykański J. H. Cochrane, którego wzrost wynosi 195 cm., pobił rekord światowy pijaństwa wychyliwszy w ciągu 11 sekund dwulitrowy kufel piwa. Dotychczas zdobywcą palmy pierwszeństwa na tem polu był Jack Robinson, również Amerykanin, który wypijał jednym tchem tę samą ilość piwa w ciągu 13 sekund. Popis odbył się w Paryżu

CO USŁYSZYMY DZIS PRZEZ RADJO?

CZWARTEK, 16 CZERWCA.
Warszawa — fala 1411,8 m. moc 120 kw.
11'58 Sygnał czasu, hejnał. 12'10 Przegl. Prasy. 12'40 Kom. meteor. 12'45 Plyty gram. 15'00 Kom. gosp. 15'10 Plyty gram. 15'30 Kom. LOPP. 15'35 Plyty gramof. 16'35 Komunikat rybacki. 16'40 „Wśród książek“. 17'00—18'00 Koncert ocmienia łych. 18'00 „Stanisław Wyspiański“. 18'20—19'15 Muzyka salonowa. 19'15 Rozmaitości. 19'45 Kom. rolniczy. 20'00—21'20 Muzyka lekka. 21'20 Stuchowisko ze Lwowa. 21'55 Komunikat dla komunik. lotn. 22'00 Muzyka taneczna. 22'40 Wiadomości sportowe. 22'50—23'30 Muzyka taneczna.

CZWARTEK, 16 CZERWCA.
Katowice — fala 408,7 m. moc 12 kw.
11'58 Sygnał czasu, hejnał. 12'10 Przegl. Prasy. 12'20 Intermezzo muz. 12'40 Kom. meteor. 12'45 Plyty gram. 14'00 Kom. gosp. 15'10 Intermezzo muz. 15'30 Komunikat LOPP. 15'35 Plyty gramof. 16'40 Trans. z Warsz. 17'00 Recital skrzypcowy. 17'35—19'15 Transm. z Warsz. 19'15 Rozmaitości. 19'30 Kom. harcerski. 19'45 Odcinek powieściowy 20'00 Muzyka lekka. 21'20 Stuchowisko ze Lwowa 21'50—23'30 Trans. z Warszawy.

PAŃSTWOWA ODZNAKA SPORTOWA — to rekoniama zdrowia i siły! Państwową Odznakę Sportową — otrzymacie bezpłatnie. Chcesz walczyć skutecznie z ciężkim, kapryśnym losem, chcesz przeżyć zwycięsko dzień zycia? — staraj się zdobyć P. O. S. Zgłaszajcie się licznie do prób o P. O. S. i po informację do Sekretariatu Miejskiego Komitetu Wych. Fiz. i P. W. — Magistrat, oficyna, I piętro do 17 czerwca 1932 r.

Tydzień L. O. P. P. w Białymstoku. Na zdjęciu naszym widzimy atak lotniczo-gazowy na miasto Białystok, zorganizowany z okazji obchodzącego się tam tygodnia L. O. P. P. Na ulicach widać chmury dymu, wydobywającego się z zrzuconych z samolotów bomb gazowych, wozy straży pożarnej śpieszące z ratunkiem itp.

16. NA NAJWYŻSZYM WZGORZU

Przekład autorzowany z angielskiego.
— Czy świadek był w bliskich stosunkach z zabitym?
— Tak.
— Czy on był ojcem dziecka świadka?
— Tak.
— Czy on zmusił świadka do oskarżenia podsądnego o ojcostwo?
— Tak. Obiecał mi, że jeżeli to zrobię, to się ze mną ożeni. Powiedział, że jeżeli się na to nie zgodzę, to moje dziecko zostanie bękartem.
— I świadek zgodził się?
— Na początku tak ale potem nie.
— Co na to powiedział zabity?
— Że nie chce mnie znać.
— Czy świadek wiedział, że oskarżony płacił na jego ręce alimenty?
— Nie, bo bym nie pozwoliła na takie oszukaństwo.
W obrocie wstąpił duch.
— Jak się to stało, że zrobiono tę fotografię?
— Nie wiem. Nie wiedziałam jej. Nie wiedziałam, że nas fotografowali.
— Świadek nie wie, kto fotografował?
— Nie.
— Nie pamięta świadek spaceru łódki na rzece Granta w towarzystwie oskarżonego?
— Pamiętam.
— Świadek pamięta, że objął go ręką za szyję?
— Pamiętam.
— Dlaczego świadek to zrobił?

— Bo mi kazali.
— Kto? Wilson?
— Tak.
— A świadek mówi, że nie wiedział o fotografii?
— Nie wiedziałam, że nas fotografowali.
— Jak świadek sądzi, dlaczego Wilson kazał świadkowi objąć oskarżonego na szyję?
— Myślałam, że kazał komuś patrzeć.
— O, tak świadek myślał. Czy świadek powiedział oskarżonemu, że uważa go za ojca swego dziecka — w obecności Wilsona?
— Tak.
— Więc jak mamy to rozumieć, że świadek nie chciał już potem pomagać Wilsonowi? No, proszę nie płakać. To się na nic nie przyda. Niech świadek odpowiada.
— Nie chciałam pomagać Wilsonowi i koniec.
— Ale co z tego? Już zło było zrobione. Więcej nie mógł świadek zaszkodzić oskarżonemu.
Na wzgardliwy gest sędziego, dziewczyna odwróciła się od krzatek, żeby odejść, lecz przywołał ją z powrotem.
— Czy oskarżony mógł przyspłaszczać, że jest ojcem dziecka świadka? No, czy ja mnie świadek rozumie? A może mam powiedzieć wyraźniej?
— Nie. Nie mógł tego przyspłaszczać. Musiał wiedzieć, że nie mógł być ojcem.
— Krótko mówiąc — pomógł świadek Wilsonowi i pod jego przymusem — zaszantażować oskarżonego?
— Tak. Wilson zalecał się do mnie i przyrzekał, że się ze mną ożeni. Kazał

mi chodzić ze studentami i brać od nich pieniądze. Och, cięsz się, że umarł. Ciesz się, że moje dziecko umarło. Zaraz po urodzeniu umarło. Żałuję, że i ja nie umarłam.
Nastąpiło wyjaśnienie kwestji długów oskarżonego. Okazało się, że żaden z wierzycieli nie zgłosił o zwrot.
Na drugi dzień zeznawał Causton, jako jeden z pierwszych świadków obrony. Oświadczył, że zna dobrze oskarżonego i uważa go za niezdolnego do zarzucenia mu zbrodni. Nie wiedział, że oskarżony płacił alimenty pod groźbą szantażu i że wogóle płacił. Pamiętał dzień mordu. Oskarżony był jak zwykle na obiedzie i mówiono o mordzie. Oskarżony zachował się zupełnie normalnie i później grał w karty u niego (świadka). Wydawał się swobodny i wesoły jak zawsze. Causton został poddany krzyżowym pytaniom, ale nie dał się zachwiać w żadnym szczególe swego zeznania.
Następnie zeznawał detektyw, który znał dobrze Wilsona i wiedział o jego konszachtach z oszustami wyścigowymi.
— Czy który z tych ludzi mógł być zdolny do zabójstwa?
— Niewątpliwie. Dwaj odsiadawali więzienie za usiłowanie zabójstwa.
— Czy zmarły był karany za szantaż podobnego rodzaju?
— Tak.
— Czy świadek ma dane do przypuszczenia, że podsądny był jedynym człowiekiem, którego zmarły ostatnio szantażował?

— Żadnych.
Tego świadka nie poddano krzyżowym pytaniom. Po nim stanęła przed krzatkami gospodyni Wilsona, która znała ciało.
— Czy do domu świadka jest tylko jedno wejście, od frontu?
— Nie, można wejść także od tyłu.
— Czy ktoś wchodziący, lub wychodzący przez tylne drzwi, może być zauważony z okien domów naprzeciwko?
— Nie, tylne drzwi wychodzą na ścieżkę, która z jednej strony prowadzi na drogę do Merst, a z drugiej na Piec.
Po gospodyni zeznawał Harry Leonard Walters.
Wstał z ławy oskarżonych, podszedł spokojnie do krzatek i złożył przysięgę opowanym, wyraźnym głosem. Obrócił ca zwrócił się zaraz do niego ze słowami:
— Proszę, niech nam oskarżony powie, jakie stosunki łączyły go z Wilsonem?
— Płaciłem mu funta tygodniowo. Jakimś podstępem zdobył fotografię, którą przysięgli widzieli. I zmusił świadka Millie Carter, żeby mu pomogła zaszantażować mnie.
— Dlaczego oskarżony płacił alimenty, pomimo, że był niewinny? Dlaczego nie wystąpił do sądu?
— Bałem się ojca. Sama fotografia zgubiłaby mnie w jego oczach, a to byłoby mi wszelkich widoków na przyszłość. Teraz dopiero widzę, jak głupio postąpiłem. (C. d. n.)

Reklama jest dzwignią przemysłu i handlu, kto chce więc pozyskać jak najliczniejszą klientelę, niech się ogłasza w „Głosie Czesłochowskim“, najpoczytniejszym miejscowym organie prasy. — Największy nakład! — Najładniejsze pismo! — Największy format! — Dział drobnych ogłoszeń zaczynać od zł. 50 groszy. — Ceny prenumeraty i ogłoszeń na L. kol.

Każda nowa podwyżka taryfy obowiązuje wszystkie już przyjęte ogłoszenia od dnia zmiany cen bez uprzedniego zawiadomienia. — Na zasadzie uchwały Zjazdu Związku Prasy Prowincjonalnej wszystkie komunikaty instytucji prywatnych i społecznych, podlegają opłacie. — Do numerów świątecznych i niedzielnych pożądane w interesie klientów, aby wszelkie ogłoszenia i komunikaty były nadawane w przeddzień do godziny 10-ej rano.

Omyłki w ogłoszeniach nie upoważniają do żądania zwrotu gotówki i nie obowiązują Administrację do bezpłatnego powtórzenia ogłoszenia, o ile treść i sens nie zostały wypozono. — Za terminowe zamieszczenie ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Zastrzeżenie miejsca bywa uwzględniane o tyle, o ile zezwala na to względy techniczne. Nie przyjmuje się odpowiedzialności za omyłki powstałe przez nadanie tekstu listu.

Redaktor i Wydawca F. D. WILKOSZEWSKI

Obdite na maszynie rotacyjnej we własnych zakładach drukarskich „Głosu Czesłochowskiego“.